

snitspris af 80 Kr., som man altsaa skaffer frem ved at blive ved med at fortynde de 250 Kr.s Kul med nogle 40 Kr.s Kul, er dog fuldkommen urimelig, det er Blaar i Øjnene paa Befolkning at fortælle, at der gives 80 Kr. for Kullene, og at det er derfor, Priserne er saa høje. Lad os faa normale Priser at regne med for Udgifterne og dermed ogsaa for Indtægterne.

Jeg tillader mig altsaa at spørge baade den højtærede Finansminister, hvem det vel angaar, men navnlig den højtærede Trafikminister, om de kan tænke sig nu, da det hele dog ikke kan skjules mere, at gaa til en fornøden Afskrivning af disse Kulbunker. Vi vil beredvillig støtte en saadan Foranstaltning. Naar det er sket, er disse Kulbunker ude af Verden; det maa dog være langt behageligere, ellers skal Ministeren slæbe med dem det ene Aar efter det andet langt ud i Fremtiden. Og hvornaar agter den højtærede Trafikminister at stille Forslag om de Takstnedsættelser, der er ganske nødvendige?

Det er imidlertid ikke blot som Kulhandler, Trafikministeren har haft Uheld. Jeg tænker her paa hans Forsøg for nogen Tid siden paa at sætte Huslejen i Vejret for Tjenestemændenes Vedkommende. Jeg synes, det er en lidet flatterende Belysning, Trafikministeren ved den Lejlighed er kommet til at staa i. Vi lejer Boliger ud til en 10—11 000 Tjenestemænd, og pludselig finder Trafikministeren paa, at nu skal Lejen paa disse Boliger forhøjes, men det skal ske paa Trods af den gældende Lovgivning; de Regler, der gælder for andre Husejere, gælder ikke for Trafikministeren — tror han i hvert Fald. Jeg forstaar ikke, hvorledes man fra et Ministeriums Side kan handle paa den Maade. Der blev straks gjort Indsigelse, flere Huslejenævne erklærede straks, at det var utilladeligt. Men Trafikministeren var den store Mand, som naturligvis ikke tog Hensyn til nogle Smaafolk, der sidder i Huslejenævnene. Sagen gik saa til Landsretten, og den dømte, at Trafikministeren havde handlet mod Loven, og at den ulovligt opkrævede og ved Lønningssudbetalingerne tilbageholdte Forhøjelse af Tjenestemændenes Husleje skulde betales tilbage. Jeg siger, det er ikke flatterende for en Regering. Den højtærede Trafikminister har jo ikke saa lang Vej hen til Indenrigsministeriet, der maatte han i rette Tid kunne have faaet at vide, at Huslejeloven selvfølgelig gælder for alle Boliger, der lejes ud, ogsaa for dem, som Staten lejer ud.

I denne Forbindelse tør jeg maaske

knytte en Bemærkning til den ærede Ordførers Udtalelser. Han talte om Embedsboligerne og fraraadede, saa vidt jeg forstod, at komme for meget ind paa at bygge Embedsboliger. Det skal jeg ikke opholde mig ved. Derimod vil jeg i høj Grad tilraade, at man bygger Boliger for Tjenestemændene, altsaa Lejeboliger af den Slags, som det drejede sig om ved den lige omtalte Sag for Landsretten. Saa vidt jeg ved, betaler man adskillige Tusinde Tjenestemænd Godtgørelse, fordi de bor andre Steder, end hvor de gør Tjeneste; det gælder specielt ved Statsbanerne. Det er ganske sikkert Millioner af Kroner aarlig, der udbetales paa den Konto. Det er dog en ganske urimelig Tilstand. Burde man ikke fra Regeringens Side hurtigst muligt anvende disse Millioner til Opførelse af nogle flere Tjenesteboliger, saaledes at de paagældende Tjenestemænd kunde faa Boliger der, hvor de gør Tjeneste? Det var dog en anderledes rationel Ordning end det Forhold, man nu har, at man betaler den ene halve Snes Mand efter den anden for at gøre Tjeneste paa Steder, hvor de ikke kan skaffe sig Boliger. Jeg henstiller denne Tanke til den højtærede Ministers Overvejelse og venter, at han, der hidtil altsaa ikke har haft saa megen Glæde af at være Husejerrepræsentant, dog trods dette vil være med til at skaffe nogle Boliger, hvorved man kan afhjælpe den Bolignød, som er til Stede.

Den højtærede Finansminister noterede med en vis Tilfredshed, at der var Prisfald, og at dette Prisfald vilde faa Indflydelse paa Statens Udgifter. Det er naturligt; det maa vel være saadan, og det er ogsaa det, jeg mener med Hensyn til Kullene: nu er der sket Prisfald paa Kullene, følgelig bør det give sig Udslag i de Takster, vi opkræver. Men den højtærede Minister havde den mærkelige Opfattelse, at det var Anerkendelse værd, at Regeringen, samtidig med at dette Prisfald noteres, har forhøjet Taksterne paa en Række Anstalter, bl. a. paa Rigshospitalet. Jeg synes, at denne Takstforhøjelse for de syge er alt andet end Anerkendelse værd og i hvert Fald ganske urimelig paa et Tidspunkt, da der er Prisfald. Jeg synes overhovedet ikke, at man bør betragte det at give Plads for syge paa et Hospital som en Forretning paa samme Maade som det at køre med Gods paa Jernbanerne, og jeg anser derfor den Takstforhøjelse, der skete en Gang i Sommer, for at være temmelig utilbørlig. Københavns Kommune driver ogsaa en Række